aldrig taga ända. Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

8. Ljufligt når en äkta sång Pryds med liljor, som en ång; Wackra barn är större gåfwa An man Gud derför kan låfwa. Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

9. Dygdig maka kring sin pol, I sitt hus, är som en sol, Hon af hjertat allt will fröjda, Gör att man, barn, folk bli nöjda. Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

10. Hör, wår Brudgum och wår Brud, Detta allt med fröjdeljud, Jaka ock till alltihopa, Hjertligt nöje, rent utropa: Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

Begge tillsamman:

11. Wi då önske begge twå, Att wårt wackra Brudpar må Alltid rena nöjen ega, Och att alla kunna säga: Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

GS 834

Tre alldeles nya

Kårleks-Wisor.

Den Första:

Den giftassjuka Herregårds-Anna.

Ljust är dock giftas att tänka på, rc.

Den Andra:

Giftermålets Oro.

Ack! hwad fastigt bryderi rc.

Den Tredje:

Giftermålets Nöje.

Lustigt är allt frieri, rc.

Jönköping,
hos J. P. Lundström, 1846.

En månads tid både jemt förflutit,
Så hwilken Gyllberg helt tilla lutit;
Så kom en wän, som i freflaxton
Åter mäster rådde att ta motion,
"En fåsan fit jag ej fåsa gitter,
Du bite ju flufflig om så du fitter,
Kåd' bröst och ögon förfåse du ju,
Nej upp och rör på dig fåra du!" —
Stretfte bar det nu af till fregen,
Gomafaren war ide längre tregen
En förefats att ordentlig bli.
Nu war det flut med all harmoni,
Med greets framgång och hyddans trefnad,
Och tråtor blef det och elåf lefnad.
Ock Anna fade: "Wilf hemma far!
Wån wån der ligger ett flöfwelpar,
Som måste lappas helt nätt och fulas . . .
De hafwa legat hår fe'n i julas." —
Ej någet fwar fadfars Anna fåf,
Men hennes gubbe till fregen gåf.
Så hufrens find några tårar flänfte,
Så på fit gåfade hopp hon tänfte:
Jon hade drömt om en bättre tid,
Af hustig ludda och lugn och frid;
Men drömba ludan allt mera flydde,
Och mäfter Gyllberg det fåga bryddde.
I tufligt tillfånd en wader dag
Som gubben hem och fåf genast tag
Ut en qwaffkapp, gåf fram till Anna,
Som måste genast med toden fanna,
Och tåt åt henne att genast gå
Så dörr'n, to fryg fun' hon elåft få.
Ein foja wille han hafwa enfam;
Den ej för troldpadan war gemenfam;

Gamt mydet annat af famma flag,
Som ej fan redras med pennans drag.
Grån floten refte sig hastigt Anna,
Med wredens åtmoln uppå sin panna,
Och snabbt som pilen på stormig wind
En åtfl bann uppå gubbens sind.
Nu det gåller att flyften taga,
Men nu det gåller att flyften taga,
Ej må man dermed på tiden dröja.
Och efter nämnde attack-förfåf
Sigr hufrun ut i fit lilla fåf.
Gåe fammardåren ett fåp hon flutet;
Men gubben tafar; han twåe och tiuter,
Och wida wårte än rygen fåre,
Han får och larmar på denna dåre.
Ock hur han bryter och hur han bånder,
Den giftwer wifa fåe gubbens hånder,
De — fåpet twigtar . . . poräfin och glas
Så golfwet ligger i tusen fras.
Så mycke mångan . . . mångan,
Om ej fan redras med pennans drag.

Giftermålets Oro.

1. Ack! hwad fastigt bryderi Råfar man då ide i, Rår man fall fitt hus tilåga, Och aldrig taga ända. Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

Den Andra:

natt och dag, Nu för ett och nu för annat Swärja, att allt blir förbannat. Giftas, giftas: Största oro, giftas.

Den Tredje:

Giftermålets Nöje.

1. Lustigt är allt frieri, När man gör ett godt parti; Huset man med nöje bygger, Att med hustrun der bo trygger. Giftas, giftas: Största nöje giftas.

2. Gerna uti fjorton år Jacob trälar, om han får Täcka Rachel wid sin sida, Aktar ej hwad han måst lida. Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

3. Gud som öfwer allting rår, Gör att man wäl maka får, Fastän många mellan löpa, Giftermålet att omstöpa. Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

4. Man ej aktar eller hör Det förtal, som folket gör; Äkta nöjen öfwerwäga Allt hwad kär'ngar ha att säga. Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

5. Tänk, i huset blir en wän, Som man älskar, och igen Wördar samma kärlekslagar, Så i frost, som warma dagar. Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

6. All olycka och beswär, Som gå huset temlig när, Twå bäst bära och förtaga, Samt i bästa måtto laga. Giftas, giftas: Största nöje, giftas.

7. Ingen wänskap öfwergår Äkta kärlek, när den får Uti tro och dygd sig tända, Plär den

en åfra mafa taga. Giftas, giftas: Största oro, giftas.

2. Swårigheter jag wilfar då, Hörr'n man fan beskriwa så; Männer, Kär'ngar flola mäfla, Och förklaget genomhäfla. Giftas, giftas: Största oro, giftas.

3. Slie det allmänt friert, Delas folket i parti; Mäfla delen illa dömma, Tafkan nägre wäl berömma. Giftas, giftas: Största oro, giftas.

4. Jan fär ofta heta dum, Jon en fiälla, wäp ell' flum: Alla fyren de upptänka Mäd' på Ungfarl, Mö och Enka. Giftas, giftas: Största oro, giftas.

5. Alwarfam om en då är, Får han heta arg och twär; Är han lufig, blir han tofer, Är han ung, fraft fallas Hofer. Giftas, giftas: Största oro, giftas.

6. Hwad för oro blir det ej, Är fom Eloris giftwer nej? Mängen då fitt finne bräfar, Att han uti prel räfar. Giftas, giftas: Största oro, giftas.

10. Mänga i fitt hjonelag Gläb och träta Ständ om Gromafarn der ner i byn
Med breda näfan och gula hyn,
Jan, fom arbetar för bara maten,
Och wille då fig på fritarflaten!
Jag tror jag tog'en, ty nu, minfan,
Är jag wäl fnappaft få nägon ann;
Mäl är han fut och wäl är han tuffig,
Borftab, gammal och halt och fluffig,
Och fuper litet . . . . men det för gå!
Jag finge heta madam ända."

Då räfonnerade herregårds-Anna
Med tufen mofn uppå frynnflig panna,
Och bref fitt rock-hjul till Dubbel fart,
Jon wille gifta fig . . . . och det fnart —
Ty deen hållo ej nägon mätta;
De hade fritolt till tretitätta.

Men by-Gromafaren weta fåd
Att Anna fänfte en nädig blåd
Är hwarje fart, om än od så tinga;
Mufå belät han att henne bringa
Sitt hjertas hyllning på fritarwis,
Och funder fommo, att fer och fer.

Den Första:

Den giftassjuka Herregårds-Anna.

"Ljust är dock giftas att tänka på
Och fasligt ledsamt att ensam gå —
Det allraminst kan för mig sig skicka,
Att gå och gräna som gammal flicka;
Jag, som i ungdomen war så rar
Och som war omtyckt af hwarje karl.
Och nu bli utan! — Det är en ynka!
Dock, hwarför också på nåsan rynka
Åt hwar soldat och åt hwar gesäll?
Liksom jag warit en rik mamsell;
Och war dock bara en fattig piga!
En sådan bör ju helt ödmjukt niga
Och le förbindligt och swara ja,
När någon goße will henne ha.
Men jag war dum, liksom många andra,
Och får, till straff, nu helt ensam wandra
På lifwets törniga branta stig.
Det blir rätt ödsligt; Gud trösta mig!
Ack om dock någon såg till min smärta
Och wille skänka mig hand och hjerta!
Att wara flicka wäl för sig går
Till tjugoåtta och tretti år;
Men när det se'n öfwer tretti lider,
Då är det gruflig hwad hjertat swider,